

af kommunehjælp, der inden denne lovs ikrafttræden er ydet til pågældende til afhjælpning af den ved børnelammelsen forårsagede trang.

Administrationen af efterbehandlingen og den eventuelle deltagelse i optræning eller omskoling henhører dels under de almindelige sygehuse, dels under Samfundet og Hjemmet for Vanføre, invalideforsikringsretten, Landsforeningen til Bækampelse af Børnelammelse og dens Følger, m. fl.

Kommunernes udgifter anslås til ca. 1 mill. kr. det første år, heraf refunderes $\frac{3}{10}$ af statskassen og $\frac{5}{10}$ af den fælleskommunale udligningsfond, jfr. forsørgslovens § 264.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *arbejds- og socialministeren* bl. a.:

„Rammerne for selve efterbehandlingen findes allerede, idet udgifterne ved behandlingen betales gennem Samfundet og Hjemmet for Vanføre og invalideforsikringen.

For en mindre del af patienterne — antagelig ca. 200 — kommer imidlertid et særligt problem frem, da de er familieforsørgere. I mange tilfælde er efterbehandlingen ret langvarig, og man kan derfor ikke regne med, at de pågældende familier selv kan klare sig, indtil deres forsørger påny har den fornødne erhvervsevne. At henvise dem til de hjælpeklender, lovgivningen allerede giver mulighed for at bruge, synes ikke tilfredsstillende. Ingen af disse muligheder — invaliderente, kommunehjælp o. s. v. — tillader, at man giver så stor hjælp, at en families hidtidige normale levevilkår kan opretholdes nogenlunde uændret, og man må derfor se i øjnene, at det kan vise sig umuligt at få en patient til at gennemgå hele den nødvendige efterbehandling, hvis han og hans familie i en længere periode skal klare sig med disse muligheder for hjælp. Hertil kommer, at det trods de store fremskridt, der i de senere år er gjort med hensyn til efterbehandlingen, er af afgørende betydning, at patienten selv lægger al sin energi ind i den, og det er jo klart, at man kan vente langt større energiudfoldelse fra en patient, der ved, at der er sikret familien gode vilkår, medens behandlingen varer.

For samfundet er det af største vigtighed, at så mange som muligt af de pågældende igen får evnen til at forsørge sig selv og deres familier. Dette hensyn er af noget lignende karakter som det, der for nogle år siden begrundede indførelsen af den særlige hjælp til tuberkuløse og deres pårørende. Det er derfor rimeligt at lade det offentlige give en ret rundelig hjælp til dem, der som følge af børnelammelse må gennemgå en langvarig behandling m. m. for igen at få erhvervsevne. Ligesom for de tuberkuløse